

ECT aktualitātes: 2023. gada jūlijs

A. Lielās palātas nolēmumi

1. Hurbain v. Belgium

Pieteikums Nr. 57292/16, 2023. gada 4. jūlijs

Pienākums anonimizēt vecu rakstu par ceļu satiksmes negadījumu, lai īstenotu “tiesības tikt aizmirstam”, ir samērīgs preses brīvības ierobežojums

Sprieduma teksts (angļu val.): <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-225814>

Juridiskais kopsavilkums (angļu val.): <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=002-14115>

Preses relīze (angļu val.): [Grand Chamber judgment Hurbain v. Belgium - "Le Soir" newspaper ordered to anonymise identity of an offender to respect his right to be forgotten.pdf](#)

Pieteicējs ir Beļģu dienas avīzes “*Le Soir*” izdevējs. 1994. gada izdevumā šī avīze aprakstīja ceļu satiksmes negadījumu, kas bija izraisījis vairāku cilvēku nāvi, un minēja vainīgās personas G pilnu vārdu. G tika notiesāts 2000. gadā; 2006. gadā viņš sodu bija izcietis, un sodāmība bija dzēsta. 2008. gadā avīze digitalizēja savu arhīvu un padarīja šo rakstu pieejamu tiešsaistē bez maksas. 2010. gadā pieteicējs vērsās pie avīzes, lūdzot šī raksta izņemšanu vai tā anonimizāciju. Avīze šo lūgumu noraidīja. Tad G cēla tiesā anonimizācijas prasību, kas 2016. gadā tika apmierināta. Pieteicējs, kuram attiecīgi bija uzlikts pienākums veikt anonimizāciju, ECT sūdzējās par tiesību uz vārda brīvību (Konvencijas 10. pants) pārkāpumu.

Balstoties uz savu judikatūru par principiem, pēc kuriem līdzsvarojamas tiesības uz vārda brīvību un tiesības uz privāto dzīvi, ECT pielāgoja pārbaudāmos jautājumus specifiskajam “tiesību tikt aizmirstam” kontekstam. Tā norādīja, ka šīs tiesības ir saistītas ar personas vēlmi izmainīt vai ierobežot piekļuvi pagātnes informācijai, kas ietekmē veidu, kā šī persona tiek uztverta tagadnē. Vienlaikus ECT norādīja, ka, lai arī tiesības uz vārda brīvību un tiesības uz privātās dzīves aizsardzību ir vienlīdz svarīgas, šajā konkrētajā kontekstā ir svarīgi saglabāt preses arhīvu integritāti. Tādēļ jebkuras izmaiņas – un, *a fortiori*, informācijas izņemšana – veicamas tikai tad, ja tās ir absolūti nepieciešamas. Jāraugās, lai šī pieeja neradītu atturošu ietekmi (“*chilling effect*”) attiecībā uz presi, kuras uzdevums ir izplatīt informāciju un uzturēt arhīvu.

Līdz ar to lietās par “tiesībām tikt aizmirstam” ir jāizvērtē šādi kritēriji:

- 1) *Arhivētās informācijas raksturs* – ir jānovērtē, vai informācija attiecas uz personas privāto, profesionālo vai publisko dzīvi, vai tai ir sociāla ietekme vai arī, tieši otrādi, tā ietilpst privātās dzīves intīmajā sfērā. Attiecībā uz datiem par krimināllietām, kas tiek uzskatīti par sensitīvu informāciju, jāņem vērā nodarījuma raksturs un smagums. Individualizētas informācijas (kā pilns vārds) iekļaušana pati par sevi nav problemātiska.
- 2) *Laiks, kas pagājis kopš sākotnējās publikācijas* – informācijas nozīmīgums bieži ir saistīts ar tās aktualitāti.

- 3) *Pašreizējā interese par informāciju* – tas, vai raksts turpina sniegt ieguldījumu sabiedriski svarīgā jautājumā, jānovērtē no tā brīža perspektīvas, kurā “tiesību tikt aizmirstam” lūgums iesniegts. Ja raksts sabiedriski svarīgā jautājumā ieguldījumu nesniedz, jānovērtē potenciāla cita veida interese (piemēram, vēsturiska, zinātniska, statistiska).
- 4) *Vai persona, kas vēlas tikt aizmirsta, bija labi zināma, kā arī šīs personas rīcība pēc aprakstītajiem notikumiem* – šis kritērijs jāizvērtē no tā brīža perspektīvas, kad iesniegts lūgums par “tiesībām tikt aizmirstam”. Ja persona izvairās no publicitātes, tā bauda lielāku tiesību uz privātumu aizsardzību.
- 5) *Informācijas turpinātās pieejamības radītās negatīvās sekas* – personai jāpamato, ka informācijas pieejamība viņa privātajai dzīvei rada nopietnu kaitējumu. Attiecībā uz informāciju par tiesvedībām apstāklis, ka personas sodāmība ir dzēsta, ir jāņem vērā izvērtējumā, lai gan tas pats par sevi vēl nerada “tiesības tikt aizmirstam”.
- 6) *Informācijas pieejamība digitālajos arhīvos* – nozīme ir tam, vai informācija ir pieejama bez ierobežojumiem un par velti vai arī pieeja tai ir limitēta attiecībā uz abonentiem vai arī pēc citiem kritērijiem.
- 7) *Kāda ir konkrētās veicamās darbības ietekme uz vārda brīvību un tieši preses brīvību* – lemjot par konkrēto veicamo darbību, priekšroka dodama tādām risinājumiem, kas vislabāk sasniedz izvirzīto mērķi, un vienlaikus vismazāk ierobežo preses brīvību. Pienākums anonimizēt tiesiski publicētu rakstu kopumā ietilpst preses pienākumu un atbildības sfērā.

Konkrētajā lietā nacionālās tiesas, uzliekot izdevējam pienākumu anonimizēt rakstu, bija ņēmušas vērā, ka tas bija īss ziņu paziņojums, kam nebija aktuāla, vēsturiska vai zinātniska vērtība, kā arī to, ka G nebija plaši pazīstams un informācijas neierobežota pieejamība radīja viņam būtisku kaitējumu, radot virtuālu sodāmības reģistru. Tāpat vērā bija ņemts laiks, kas bija pagājis kopš sākotnējā raksta. Nacionālās tiesas uzskatīja, ka anonimizācija neuzliktu nesamērīgu slogu izdevējam, vienlaikus aizsargājot G privāto dzīvi. ECT ieskatā, nacionālās tiesas bija atradušas pareizo līdzsvaru.

2. [G.I.E.M. S.r.l. and Others v. Italy \(just satisfaction\)](#)

Pieteikumi Nr. 1828/06, u.c., 2023. gada 12. jūlijs

ECT aprēķina kompensāciju par īpašuma vērtības samazinājumu prettiesiskas konfiskācijas laikā

Sprieduma teksts (angļu val.): <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-226009>

Juridiskais kopsavilkums (angļu val.): <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=002-14153>

Preses relīze (angļu val.): [Grand Chamber Judgment G.I.E.M. S.R.L. and Others v. Italy - just satisfaction.pdf](#)

Ar 2018. gada 28. jūnija spriedumu lietā “[G.I.E.M. S.r.l. and Others v. Italy](#)” Lielā palāta konstatēja, ka īpašumu konfiskācija par noziedzīgum nodarījumu – nelikumīga teritorijas attīstīšana, kaut arī neviens no pieteicējiem nebija atzīts par vainīgu, bija pretrunā tiesībām uz īpašumu (Konvencijas Pirmā protokola 1. pants), tiesībām netikt sodītam bez likumīga pamata (Konvencijas 7. pants) un nevainīguma prezumpcijai

(Konvencijas 6. panta 2. punkts). Ar 2018. gada spriedumu jautājums par kompensāciju tika atlikts vēlākai izskatīšanai.

Ar 2023. gada 12. jūlija spriedumu ECT piešķir pieteicējiem kompensācijas par mantisko kaitējumu (attiecīgi 35 000 eiro, 35 000 eiro un 700 000 eiro), nemantisko kaitējumu (10 000 eiro katram) un tiesāšanās izdevumu atlīdzību (70 000 eiro vienam pieteicējam un 70 000 eiro diviem citiem pieteicēji kopīgi). Tā kā konfiscētā zeme jau bija atdota pieteicējiem, kompensācijas aprēķins balstījās uz īpašuma vērtības samazinājumu konfiskācijas laikā. Vienlaikus ECT nepiešķir kompensāciju par ēku vērtības samazinājumu, jo tās bija uzceltas nelikumīgi.

B. Būtiskākie palātu nolēmumi

3. [B.F. and Others v. Switzerland](#)

Pieteikumi Nr. 13258/18 u.c., 2023. gada 4. jūlijs

Piemērojot kritēriju, ka bēgļu ģimeņu atkalapvienošanās lūgums nav apmierināms, ja persona balstās uz valsts sociālās drošības maksājumiem, pieeja nedrīkst būt pārlietu formāla

Sprieduma teksts (angļu val.): <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-225652>

Juridiskais kopsavilkums (angļu val.): <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=002-14140>

Preses relīze (angļu val.): [Judgment B.F. and Others v. Switzerland - Court incorrectly refused refugee family-reunification requests on basis of social-welfare dependence .pdf](#)

Pieteicējiem tika piešķirts bēgļu statuss atbilstoši 1951. gada Ženēvas Konvencijai par bēgļa statusu. Tomēr atbilstoši Šveices tiesībām viņiem tika piešķirts nevis patvērums, bet gan pagaidu uzturēšanās atļauja, jo apdraudējums viņu atpakaļsūtīšanas gadījumā izrietēja no veida, kādā viņi bija atstājuši izcelsmes valsti. Tādēļ tas tika uzskatīts par viņu pašu radītu. Uzturēšanās atļaujas gadījumos lūgumi par ģimenes atkalapvienošanu bija apmierināmi tikai tad, ja persona nebalstījās uz valsts sociālās aprūpes sistēmu. Visu pieteicēju lūgumi par ģimeņu atkalapvienošanu tika noraidīti šī kritērija dēļ. Pieteicēji ECT citstarp sūdzējās par tiesību uz privātās un ģimenes dzīves aizsardzību (Konvencijas 8. pants) pārkāpumu.

ECT uzskatīja, ka valstīm bija zināma rīcības brīvība attiecībā uz prasību, lai personas, kurām bēgļu statusa pamats bija radies pēc mītnes valsts atstāšanas viņu pašu rīcības rezultātā, nebalstītos uz valsts sociālās aprūpes sistēmu. Neraugoties uz to, šāda kritērija piemērošanā valstīm jāņem vērā bēgļu īpašā neaizsargātība, turklāt, laikam ejot, nepārvaramie šķēršļi ģimenes dzīves baudīšanai izcelsmes valstī taisnīga līdzsvara meklējumos iegūst aizvien lielāku nozīmi. Līdz ar to prasība par nebalstīšanos uz sociālās aprūpes sistēmu bija jāpiemēro pietiekami elastīgi kā viens no kritērijiem taisnīga un vispusīga novērtējuma ietvaros. Bēgļiem nedrīkstēja izvirzīt neizpildāmas prasības ģimenes atkalapvienošanās garantēšanai, jo tas varētu novest pie ģimeņu pastāvīgas nošķiršanas.

Tad ECT šos principus attiecināja uz dažātajām pieteicēju situācijām. Attiecībā uz J.K., kurš strādāja pilnas slodzes darbu kā medmāsa, nacionālās instances bija secinājušas,

ka viņš nevarētu uzturēt savu četru cilvēku ģimeni, ja viņi pārceļtos uz Šveici. Šis lēmums tika pieņemts setiņus gadus pēc bēgļu statusa piešķiršanas. ECT uzskatīja, ka J.K. bija pilnībā iekļāvies darba tirgū un no savas puses darījis visu, kas no viņa bija sagaidāms, lai pelnītu iztiku un uzturētu ģimeni.

Savukārt S.Y. bija strādājusi nepilnas slodzes darbu un aprūpējusi savus trīs bērnus, daļēji balstoties arī uz sociālajiem maksājumiem. Arī viņa, ECT ieskatā, bija darījusi visu, kas no viņas bija saprātīgi sagaidāms. Attiecībā uz šiem pieteicējiem ģimenes atkalapvienošanās atteikums tika uzskatīts par nesamērīgu.

B.F. Šveicē nekad nebija strādājusi, atsaucoties uz dažādām veselības problēmām. Pēc tiesvedības noslēguma nacionālās iestādes konstatēja viņai 100% darba spēju zudumu. Pie šādiem apstākļiem ECT uzskatīja, ka nacionālās tiesas nebija pietiekami izvērtējušas viņas argumentu, ka viņas veselības stāvoklis viņai liedza strādāt.

Savukārt attiecībā uz S.M., kura arī nekad nebija strādājusi, nacionālā tiesa bija konstatējusi, ka viņas veselības stāvoklis ļāva viņai veikt nepilnas slodzes darbu, bet viņa nebija ieguldījusi pūles, lai darbu sameklētu. Ievērojot S.M. iniciatīvas trūkumu sava finansiālā stāvokļa uzlabošanā, ECT uzskatīja, ka nacionālās iestādes savu rīcības brīvību nebija pārkāpušas.

4. [Semenya v. Switzerland](#)

Pieteikums Nr. 10934/21, 2023. gada 11. jūlijs

Valsts ir atbildīga par prasības atlētēm medicīniski samazināt dabiski augstu testosterona līmeni pienācīgu izvērtējumu arbitrāžas tiesā

Sprieduma teksts (franču val.): <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-225768>

Juridiskais kopsavilkums (angļu val.): <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=002-14151>

Preses relīze (angļu val.): [Judgment Semenya v. Switzerland - Discrimination against international-level athlete who was not afforded sufficient procedural safeguards when challenging World Athletics regulations.pdf](#)

Pieteicēja ir Dienvidāfrikas Republikas vieglatlēte Mokhadi Kastera Semenja (*Mokgadi Caster Semenya*), kura specializējas 800–3000 m skrējienos. Pēc iegūtās uzvaras 2009. gada Pasaules čempionātā Berlīnē Starptautiskā Vieglatlētikas federāciju asociācija (turpmāk – IAAF) informēja pieteicēju, ka viņai jāsamazina viņas dabīgais testosterona līmenis, ja viņa turpmāk vēlas piedalīties starptautiskās vieglatlētikas sacensībās. Pieteicēja vairākus gadus lietoja medikamentus hormonu samazināšanai, neraugoties uz to blakusefektiem, un turpināja iegūt godalgas. 2015. gadā viņa pārtrauca medikamentu lietošanu, atsaucoties uz neizpētītajiem blakusefektiem, un pārsūdzēja IAAF regulējumu Sporta arbitrāžas tiesā, kas atrodas Šveicē.

2019. gadā Sporta arbitrāžas tiesa noraidīja pieteicējas sūdzību, uzskatot, ka regulējums bija nepieciešams, saprātīgs un samērīgs IAAF mērķa sasniegšanai – taisnīgu sacensību nodrošināšanai. Pieteicēja sūdzējās Šveices tiesā, apgalvojot, ka viņa ir diskriminēta uz dzimuma pamata, jo uz vīriešiem šādi testosterona līmeņa ierobežojumi netiek attiecināti, kā arī, ka IAAF regulējums aizskar viņas cilvēka cieņu (*human dignity*) un personiskās tiesības (*personality rights*). 2020. gadā Šveices tiesas pieteicējas sūdzību

noraidīja, atsaucoties uz savu ierobežoto kompetenci – tās varēja pārbaudīt tikai to, vai nolēmums atbilst būtiskām sabiedriski politiskām nostādnēm (*substantive public policy*). Pieteicēja ECT citstarp sūdzējās par diskriminācijas aizlieguma pārkāpumu (Konvencijas 14. pants) un efektīva tiesību aizsardzības mehānisma trūkumu (Konvencijas 13. pants) kopsakarā ar tiesībām uz privātās dzīves aizsardzību (Konvencijas 8. pants).

ECT norādīja, ka uz pieteicēju attiecinātais ierobežojums bija ietverts IAAF regulējumā, proti, regulējumā, ko izdevusi Monako reģistrēta privāto tiesību organizācija. Turklāt to bija akceptējusi Sporta arbitražas tiesa, kas arī bija privāto tiesību subjekts. Tomēr ECT bija kompetence sūdzību skatīt, ievērojot Šveices Federālās tiesas veikto izvērtējumu.

Skatot jautājumu pēc būtības, ECT norādīja, ka pieteicēja varēja atsaukties uz diskrimināciju uz dzimuma pamata un saistībā seksuālajām ģenētiskajām pazīmēm. Viņa atradās vienādos apstākļos ar citām atlētēm sievietēm, un pret viņu attieksme bija atšķirīga, jo regulējums liedza viņai piedalīties sacensībās. Atšķirīgai attieksmei, kas balstīta uz seksuālām pazīmēm, tāpat kā atšķirīgai attieksmei, kas balstīta uz dzimumu, bija nepieciešami īpaši pamatoti iemesli.

ECT atsaucās uz Sporta arbitražas tiesas un Šveices Federālās tiesas kompetences robežām, zinātnisko neskaidrību par regulējuma attaisnojamību, zāļu ievērojamajiem blakusefektiem, diskriminācijas aizlieguma horizontālo raksturu un pieteicējas situācijas salīdzināšanu ar transpersonām. Tāpat ECT norādīja, ka pieteicēja Sporta arbitražas tiesā un Šveices Federālajā tiesā bija iesniegusi pirmšķietami nopietnas un pamatotas sūdzības, turklāt arī pati Sporta arbitražas tiesa bija izteikusi bažas par regulējumu, norādot uz: hormonu terapijas būtiskajiem blakusefektiem; apstākli, ka arī terapijas veikšanas gadījumā atlētes varēja nekvalificēties izvirzītajām prasībām; to, ka bija maz pierādījumu, ka atlētēm ar dabiski augstajiem hormonu līmeņiem bija atlētiskas priekšrocības. Tomēr šie apsvērumi nelika Sporta arbitražas tiesai atcelt apstrīdēto regulējumu. Savukārt Šveices Federālā tiesa nevērtēja izteiktās bažas tās kompetences ierobežojumu dēļ. ECT norādīja arī uz cilvēktiesību organizāciju ziņojumiem un izteiktajām bažām. ECT secināja, ka pieteicējai nebija pieejamas pietiekamas institucionālās un procesuālās garantijas un konstatēja diskriminācijas aizlieguma (Konvencijas 14. pants) pārkāpumu sasaistē ar tiesībām uz privātās dzīves aizsardzību (Konvencijas 8. pants). Uz līdzīgu apsvērumu pamata ECT konstatēja arī tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzības mehānismu (Konvencijas 13. pants) pārkāpumu.

5. [Manole v. the Republic of Moldova](#)

Pieteikums Nr. 26360/19, 2023. gada 11. jūlijs

Tiesneša atlaišana no amata par sava atsevišķā viedokļa izskaidrošanu pirms pilna sprieduma teksta publicēšanas ir nesamērīga

Sprieduma teksts (franču val.): <https://hudoc.echr.coe.int/fre?i=001-225882>

Preses relīze (angļu val.): [Judgment Manole v. Republic of Moldova - Judge penalized for disclosing prematurely the reasons for her dissenting opinion: breach of freedom of expression provision.pdf](#)

Pieteicēja bija apelācijas tiesas tiesnese (šobrīd – Moldovas Konstitucionālās tiesas tiesnese un bijusī priekšsēdētāja), kas triju tiesnešu sastāvā skatīja jautājumu par

apelācijas termiņa atjaunošanu neslavas celšanas lietā. Sprieduma rezolutīvā daļa, ar kuru termiņa atjaunošanas lūgums tika noraidīts, tika nolasīta publiskā tiesas sēdē un publiskota Tieslietu ministrijas mājaslapā. Līdz ar sprieduma rezolutīvās daļas publiskošanu parādījās informācija arī par to, ka pieteicēja spriedumam pievienojusi nepiekrītošu atsevišķo viedokli. Pirms pilna sprieduma teksta publiskošanas pieteicēja žurnālistam, kas ar viņu sazinājās, īsi paskaidroja sava nepiekrītošā viedokļa iemeslus. Tajā pašā dienā žurnāls publicēja rakstu, kurā tika publiskots pieteicējas norādītais pamatojums. Par šīs informācijas priekšlaicīgu izpaušanu tika uzsākta izmeklēšana, kuras ietvaros tika secināts, ka pieteicējas rīcība bija pārkāpusi nacionālo likumu. Vienīgā paredzētā sankcija par informācijas izpaušanu bija atļaušana no amata, līdz ar to jautājumu vērtējošā komisija aicināja prezidentu atļaut pieteicēju no tiesneša amata, ko viņš arī izdarīja. Nacionālas tiesas šo lēmumu apstiprināja. Pieteicēja sūdzējās ECT par tiesību uz vārda brīvību (Konvencijas 10. pants) pārkāpumu.

ECT norādīja, ka nacionālajām institūcijām bija rīcības brīvība attiecībā uz to, kādu procedūru izvēlēties, kas ietekmēja arī pieejamās garantijas, tomēr tā akceptēja, ka ierobežojums bija balstīts uz likumu un vērst uz leģitīma mērķa sasniegšanu – tiesu varas neatkarības un autoritātes saglabāšanu.

ECT norādīja, ka līdz ar sprieduma rezolutīvās daļas publiskošanu, kas ietvēra arī informāciju par pieteicējas atsevišķā viedokļa esību, viņas pozīcija lietā jau bija zināma. Tomēr attiecībā uz izvēli sniegt papildu paskaidrojumus ECT uzsvēra, ka tiesu varas pārstāvjiem bija pienākums ievērot piesardzību un atturēties no preses izmantošanas pat provokāciju gadījumā. ECT atsaucās arī uz Augstākās tiesas norādīto, ka tiesnešiem bija jāatturas izpaust lēmuma pamatojumu, pirms tas bija padarīts publiski pieejams.

Vienlaikus ECT norādīja uz trūkumiem procesuālajās garantijās un uzsvēra faktu, ka šajā lietā nebija izvēlēta disciplinārā procedūra ar pilnvērtīgākajām procesuālajām garantijām. Tāpat ECT uzskatīja, ka tiesneša pozīcijas zaudēšana šāda pārkāpuma rezultātā pēc 18 gadu ilgas sekmīgas šī amata funkciju veikšanas bija neadekvāti smaga sankcija. Līdz ar to ECT konstatēja tiesību uz vārda brīvību (Konvencijas 10. pants) pārkāpumu.

6. Tuleya v. Poland

Pieteikumi Nr. 21181/19 u.c., 2023. gada 6. jūlijs

Imunitātes atcelšana un izmeklēšanas veikšana par tiesneša funkciju izpildes ietvaros veiktajām darbībām un tiesu reformas kritiku ir prettiesiska

Sprieduma teksts (angļu val.): <https://hudoc.echr.coe.int/eng/?i=001-225672>

Preses relīze (angļu val.): [Judgment Tuleya v. Poland - multiple violations in case concerning disciplinary regime for judges in Poland.pdf](#)

Pieteicējs ir pazīstams tiesnesis, kurš tiesneša amatā ir kopš 1996. gada. Viņš ir aktīvs Polijas pašreizējās tieslietu reformas kritiķis. Kopš normatīvā regulējuma par tiesnešu disciplinārtārbildību grozījumiem 2018. gadā ierosinātas daudzas disciplinārlietas par tiesnešu nolēmumiem vai publiskām aktivitātēm. Attiecībā uz pieteicēju tika uzsāktas piecas iepriekšējas izmeklēšanas (*preliminary inquiries*) saistībā ar viņa publiskiem izteikumiem vai tiesneša amatā pieņemtiem lēmumiem. Viena no izmeklēšanām bija uzsākta par lēmumu uzdot prejudiciālu jautājumu Eiropas Savienības Tiesai par jauno disciplināro režīmu tiesnešiem.

Konkrētā sūdzība ir saistīta ar tiesvedību par budžeta apspriešanu parlamentā, kur pieteicējs bija noturējies publisku sēdi un atļāvis preses pārstāvjiem veikt ierakstus. Saistībā ar šo lēmumu Augstākās tiesas Disciplinārlietu palāta atcēla pieteicēja imunitāti, ļaujot uzsākt kriminālizmeklēšanu, un pieteicējs tika atstādināts no amata. 2022. gadā jaunizveidotā Augstākās tiesas Profesionālās atbildības palāta atcēla lēmumu par pieteicēja atstādināšanu no amata. Savukārt lēmums par pieteicēja imunitātes atcelšanu saglabāja spēku.

Saistībā ar tiesībām uz taisnīgu tiesu ECT uzskatīja, ka konkrētajā gadījumā Konvencijas 6. panta garantijas uz lietu attiecās to krimināltiesiskajā aspektā. Atsaucoties uz ECT iepriekšējiem secinājumiem, ka Polijas Augstākās tiesas Disciplinārlietu palāta nebija neatkarīga un objektīva tiesa Konvencijas izpratnē (sk. 2021. gada 22. jūlija spriedumu lietā "[Reczkowicz v. Poland](#)", pieteikums Nr. 43447/19), ECT konstatēja tiesību uz taisnīgu tiesu pārkāpumu. Attiecībā uz šiem jautājumiem vēl 397 pieteikumi atrodas izskatīšanā ECT.

Saistībā ar vairākām pret pieteicēju uzsāktajām iepriekšējām izmeklēšanām ECT konstatēja arī tiesību uz privātās dzīves aizsardzību (Konvencijas 8. pants) un tiesību uz vārda brīvību (Konvencijas 10. pants) pārkāpumus, jo ierobežojumi nebija noteikti ar likumu un tiem nebija arī legītīma mērķa.

7. [Glukhin v. Russia](#)

Pieteikums Nr. 11519/20, 2023. gada 4. jūlijs

Nevardarbīga rakstura vienpersoniska piketa organizatora identificēšana un notveršana, izmantojot sejas atpazīšanas tehnoloģiju, un sodīšana nav pieļaujama demokrātiskā sabiedrībā

Sprieduma teksts (angļu val.): <https://hudoc.echr.coe.int/eng/?i=001-225655>

Juridiskais kopsavilkums (angļu val.): <https://hudoc.echr.coe.int/eng/?i=002-14142>

Preses relīze (angļu val.): [Judgment Glukhin v. Russia - use of facial-recognition technology against Moscow underground protestor.pdf](#)

Pieteicējs īstenoja nevardarbīgu vienpersonisku piketu Maskavas metro, turot rokās kartona figūru ar banneri, uz kura bija uzraksts: "Man draud piecu gadu ieslodzījums... par miermīlīgiem protestiem." Pieteicējs tika identificēts un vēlāk arī notverts, izmantojot sejas atpazīšanas tehnoloģiju. Pāris dienas pēc piketa pieteicējs tika arestēts, atzīts par vainīgu administratīvā pārkāpumā un sodīts ar 283 eiro sodu.

ECT konstatēja, ka, ievērojot vienpersoniskā piketa miermīlīgo raksturu, pieteicēja arestēšanai un sodīšanai nebija nekāda saprātīga pamata, tādēļ Krievija bija pārkāpusi viņa tiesības uz vārda brīvību (Konvencijas 10. pants).

Attiecībā uz sejas atpazīšanas tehnoloģijas lietojumu ECT vērsa uzmanību uz detalizēta regulējuma un procesuālo garantiju trūkumu. Tāpat ECT uzskatīja, ka šīs tehnoloģijas pielietošana miermīlīgu protestu gadījumā bija pārlietu aizskaroša un neatbilda nozīmīgai sabiedrības vajadzībai. Līdz ar to ECT konstatēja arī tiesību uz privātās dzīves aizsardzību pārkāpumu (Konvencijas 8. pants).

- C. Nolēmumi lietās pret Latviju**
- D. Komunicētās lietas pret Latviju**
- E. Izpildes lietas pret Latviju**

Pārskata periodā nav pieņemti